

Comoara primită în dar

autor: Leon Magdan

Odată, într-un sat, trăia un țăran care era veșnic nemulțumit de soarta sa. Totdeauna bombănea și avea ceva

de reproșat.

Așa se face că, într-o zi, pe când se întorcea de la târg, începu să bombăne de unul singur:

– Ei, ce soartă am și eu... Alții sunt bogați sau sunt ajutați de rude și prieteni. Dar, pe mine, nimeni nu mă ajută, nimeni nu îmi dă, niciun capăt de ață. Nu e dreptă lumea asta: adică de ce unii să primească atâtea daruri, iar pe min să nu mă bage nimeni în seamă? Nici măcar Dumnezeu nu mă ajută...

Dar tocmai când zicea asta, în fața sa apără un înger îmbrăcat în lumină. Era frumos cum nici nu vă puteți imagina! Și cu o voce dulce ca o muzică prea frumoasă, îi spuse țăranului:

– Omule, Bunul Dumnezeu m-a trimis la tine să îți alung amarul. Am venit să-ți dăruiesc o comoară, ca să scapi de toate grijile.

Țăranul rămase încremenit, nu-și putea crede ochilor: așa minune și, mai ales, așa noroc să dea peste el!...

– Ooo, dar îți mulțumesc din suflet, dragă îngerule! Și? Unde e comoara?

Îngerul zâmbi și îi zise:

– O vei primi îndată! Însă frumos ar fi ca, mai întâi, să-mi

dăruiești și tu ceva, nu-i așa?

Țăranul se scărpină în cap.

- Păi, n-am cu mine altceva decât acest coș cu fructe!
- Fructele sunt foarte bune, mulțumesc!

Țăranul puse coșul jos și se aplecă să caute prin el. Scoase mai întâi ditamai pepenele. Era copt și frumos de-l mâncai cu ochii. Nu se îndura să se despartă de așa frumusețe de pepene. Îl puse alături și mai căută în coș. Scoase o gutuie mare, galbenă și pufoasă de-ți lăsa gura apă. Parcă n-ar fi dat-o nici pe asta. Căutând, mai găsi mere, piersici și alte fructe. Cotrobăind bine, pe fundul coșului găsi o nucă. Încântat, îi întinse nuca îngerului, care aștepta liniștit.

– Poftim, ți-o dăruiesc cu drag! Acum îmi dai comoara?

– Desigur, zise îngerul luând nuca omului. Poftim, ia-o! Și îi întinse țăranului nuca înapoi.

Acesta încremenit: nuca era acum toată din aur curat.

Ce minune! Ce noroc pe capul lui! Țăranul ținea în palmă nuca de aur scump și nu mai putea de bucurie. Se aplecă repede, luă pepenele de jos și îl ridică să i-l dea îngerului. Dar, ce să vezi?! Îngerul dispăruse. Omul era acum din nou singur, în mijlocul drumului, având alături coșul cu fructe.

– Tii, ce ciudă îmi e, zise țăranul în sine sa. De ce i-am dăruit îngerului cel mai mic fruct? Ce zgârcit am fost! Trebuia să-i fi dat tot coșul cu fructe, iar el mi-ar fi înapoiat un coș plin cu aur. Așa, am doar o nucă. M-a răsplătit după inima mea!...

Comoara primită în dar

autor: Leon Magdan

Odată, într-un sat, trăia un țăran care era veșnic nemulțumit de soarta sa. Totdeauna bombănea și avea ceva

de reproșat.

Așa se face că, într-o zi, pe când se întorcea de la târg, începu să bombăne de unul singur:

– Ei, ce soartă am și eu... Alții sunt bogați sau sunt ajutați de rude și prieteni. Dar, pe mine, nimeni nu mă ajută, nimeni nu îmi dă, niciun capăt de ață. Nu e dreptă lumea asta: adică de ce unii să primească atâtea daruri, iar pe min să nu mă bage nimeni în seamă? Nici măcar Dumnezeu nu mă ajută...

Dar tocmai când zicea asta, în fața sa apără un înger îmbrăcat în lumină. Era frumos cum nici nu vă puteți imagina! Și cu o voce dulce ca o muzică prea frumoasă, îi spuse țăranului:

– Omule, Bunul Dumnezeu m-a trimis la tine să îți alung amarul. Am venit să-ți dăruiesc o comoară, ca să scapi de toate grijile.

Țăranul rămase încremenit, nu-și putea crede ochilor: așa minune și, mai ales, așa noroc să dea peste el!...

– Ooo, dar îți mulțumesc din suflet, dragă îngerule! Și? Unde e comoara?

Îngerul zâmbi și îi zise:

– O vei primi îndată! Însă frumos ar fi ca, mai întâi, să-mi

dăruiești și tu ceva, nu-i așa?

Țăranul se scărpină în cap.

- Păi, n-am cu mine altceva decât acest coș cu fructe!
- Fructele sunt foarte bune, mulțumesc!

Țăranul puse coșul jos și se aplecă să caute prin el. Scoase mai întâi ditamai pepenele. Era copt și frumos de-l mâncai cu ochii. Nu se îndura să se despartă de așa frumusețe de pepene. Îl puse alături și mai căută în coș. Scoase o gutuie mare, galbenă și pufoasă de-ți lăsa gura apă. Parcă n-ar fi dat-o nici pe asta. Căutând, mai găsi mere, piersici și alte fructe. Cotrobăind bine, pe fundul coșului găsi o nucă. Încântat, îi întinse nuca îngerului, care aștepta liniștit.

– Poftim, ți-o dăruiesc cu drag! Acum îmi dai comoara?

– Desigur, zise îngerul luând nuca omului. Poftim, ia-o! Și îi întinse țăranului nuca înapoi.

Acesta încremenit: nuca era acum toată din aur curat.

Ce minune! Ce noroc pe capul lui! Țăranul ținea în palmă nuca de aur scump și nu mai putea de bucurie. Se aplecă repede, luă pepenele de jos și îl ridică să i-l dea îngerului. Dar, ce să vezi?! Îngerul dispăruse. Omul era acum din nou singur, în mijlocul drumului, având alături coșul cu fructe.

– Tii, ce ciudă îmi e, zise țăranul în sine sa. De ce i-am dăruit îngerului cel mai mic fruct? Ce zgârcit am fost! Trebuia să-i fi dat tot coșul cu fructe, iar el mi-ar fi înapoiat un coș plin cu aur. Așa, am doar o nucă. M-a răsplătit după inima mea!...